

שביתין, שביקין

לדוגמה: אם כל בית-אב חסידי, יקח על עצמו לארגן התוועדות אחת בימי הסגולה של חודש כסלו. הרי הארץ כולה תרעש ותגעש. וזו רק אפשרות אחת, אותה אפשר להכפיל, להוסיף לשכלל ולהרחיב בלי סוף. חסידים! נמצאים עשר שנים לאחר השיחה הידועה בה ביקש הרבי לפקוח את העיניים, עשר שנים! האין זה הזמן לנצל את "זכות ההתארגנות" ולהתחיל לפקוח עיניים בהכרזה: "הנה זה משיח בא"

והלא דברים קל וחומר:

אם בהתארגנות והתאחדות של שביתה והעדר-עשייה יכולים להשיג כאלו תוצאות אדירות – תארו לכם מה יכולים לעשות בשיתוף פעולה, חיובי, מעשי, אקטיבי, פעיל.

תארו לכם אשר קהל שלם מחליט לעשות מעשה קטן, אבל כולם עושים אותו בלי יוצא מן הכלל, ובקביעות, ובלי לוותר. הרי אפשר פשוט להפוך עולמות (מוטב היום לומר: ליישר עולמות. העולמות הפוכים כבר למעלה מן המשוער. הגיע הזמן לייצב אותם בחזרה).

הרי כינוס השלוחים, הוא רק דוגמא זעירה שבזעירות למה שמסוגלים לעשות כלל חסידיו ו"אנשי" של הרבי – אשר על כל אחד ואחד מהם ללא יוצא מן הכלל הוטלה האחריות להביא משיח בפועל ממש.

לדוגמה: אם כל בית-אב חסידי, יקח על עצמו לארגן התוועדות אחת בימי הסגולה של חודש כסלו. הרי הארץ כולה תרעש ותגעש. וזו רק אפשרות אחת, אותה אפשר להכפיל, להוסיף לשכלל ולהרחיב בלי סוף.

חסידים! נמצאים עשר שנים לאחר השיחה הידועה בה ביקש הרבי לפקוח את העיניים, עשר שנים! האין זה הזמן לנצל את "זכות ההתארגנות" ולהתחיל לפקוח עיניים בהכרזה: "הנה זה משיח בא".

ומסוגלים ימים אלה, ימי האור והשמחה של קשרי התנאים ושבעת ימי המשתה של חתונת הרבי לפעול בכל זה מתוך "שטורעם" ו"ליארעם", עם כל הצרמוניה והצלצולים, מתוך שיתוף פעולה ומבלי לוותר. "להשבית" את חדות הגלות, ולהכנס, בנעריו ובזקניו בנינו ובנותינו, לתוך יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים – ואז להתחיל ללכת מחיל אל חיל בטוב ובקדושה גופא.

קדימה, להסתער!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

סוף סוף הטמפרטורות יורדות, החורף מתחיל, מתחילים להרגיש מזג אוויר של כסלו – אך הנקלע לארץ-הקודש בימים טרופים אלו דומה לו כאילו אביב פרס כנפיו על היקום כולו, ערב פסח מציץ מעבר לפינה, והכל מקיימים מצות-עשה של "תשביתו".

השביתות במשק מוציאות מהכלים את כולם: את הזקנים שלא מקבלים את הקיצבה, את התקציבאים באוצר שלא מקבלים שקט תעשייתי, את התעשיינים שלא מקבלים חומרי-גלם למפעלים, את הפועלים שכבר נמאס להם לשבת בבית, ואת ואת ואת...

"זכות השביתה". זוהי אחת מזכויות האזרח המוקנות במדינות נאורות. יש בכך היגיון מסויים, כדי שבאמת לא כל עובד יהיה עבד נרצע הכפוף לגחמות מעסיקו. אלא שנראה כי אין המהדרים להשתמש בה כל-כך כמו אלו המצווים "ששת ימים תעבוד". דווקא הם מעוניינים להיות "שבת'דיקע אידן".

אלא ששביתה לחוד אינה מסוגלת להפיק את העוצמה הדרושה כדי לקבל את הדרישות. עובד אחת ש"שבת" – מוצא את עצמו עם מכתב פיטורין מהודר "בדיו נאה על נייר נאה". זכות השביתה חייבת לחבור לזכות ההתארגנות. דהיינו: קבוצה שלימה של עובדים, מגזר שלם, מפעל שלם שובת – ואז, הדבר משפיע בהכרח על מגזרים נוספים, "תוקע" אותם, וחייבים להתחיל לדבר עם העובדים. וכפתגם הידוע, אשר מה שלא הולך בכח – הולך עם יותר כח.

והכח הזה, כמה מפתיע, גלום לא בשריריהם המנופחים של העובדים, לא בעוצמת המכוונות, לא במליוני כוחות-הסוס הזורמים במפעלים. אלא להיפך – באי-העבודה של כל אלה. פשוט מדהים. כזו "מצוה קלה" – והשכר עליה לא יסולא בפז. הכל, כאמור, בזכות "כח ההתארגנות", בגלל שעושים את זה ביחד, בתזמון, בשיתוף פעולה, ובלי לוותר, חזור, בלי לוותר – ואז משיגים תוצאות כאלו, אשר פקידי האוצר פשוט לא מאמינים בחלומותיהם הבזבזניים ביותר שכאלו סכומים יזלגו מתחת ידיהם.

